

Oponentní posudek bakalářské práce

Autor: Michaela Irová

ČVUT, Ateliér Valouch Stibral, LS 22

Téma: Na dráze, Bio Ponec, Praha

Michaela se rozhodla na zadaném území nepracovat s typologií bydlení, tak jako většina jejích spolužáků, ale vybrala si téma, které v dnešní době rezonuje společností a je zejména akcentováno mezi nastupující generací mladých lidí, nejen jejího věku.

Místo na rozhraní tří městských částí, místo obklopené frekventovanými dopravními spojkami, silnicí, železnicí, cyklostezkou, místo v dochozí vzdálenosti hlavních uzlů vlaků i autobusů. Atraktivní lokalita obsahující divadlo, administrativu, restauraci a vybízějící k posílení role lokálního centra přidáním dalších funkcí i rozvinutí stávajících.

Návrh kulturního centra staví studentka na dvou rovinách, je to práce s objemy a jejich náplní a pak na modelaci okolního terénu, přetvarování morfologie a logické přepólování stávající neprostupnosti území. Zde je potřeba ještě zmínit, že k hodnocení je práce předložena jako celek, architektonická studie plus konstrukční a stavebně technické řešení, jehož rozsah a podrobnost svojí dokumentační hodnotou vysoce převyšuje část studie u které postrádám detailnější analytickou část, mapy širších vztahů a legendy výkresů, které studentka sice provedla, ale nezdokumentovala.

Na začátku práce si Michaela vytkla několik bodů, které vnímá jako kvality území a od nich svoji práci s objemy a povrchy rozvíjela. Tento přístup oceňuji, protože práce s limity v území je předpokladem dobrého výsledku. Ruku v ruce s tím však také jde program, který je takřka vždy pro návrh klíčový a definuje jeho přínos svému okolí. U školních prací s ním ale přichází i kolize naivity s realitou, soubor ideálů a preference utopických tužeb, které ovšem mají sílu posouvat společnost kupředu a vůbec dělat společnost kulturní... Proto jen houšť!

Velkým paradoxem se kterým se u Michaeliny práce jako oponent musím vyrovnat, je kontrast toho, co zvládla velice dobře vyřešit, ale co zároveň pro úspěšný předpoklad reality návrhu vnímám jako problematické. Tím je se skvěle vypořádání se s velkými hmotami jejich urbanistickým, ale i dispozičně zvládnutým řešením versus vlastní programová náplň ve které se objevují velkoprostorové sály v počtu větším než velkém. Rozumím odkazu na tradici biografu Františka Ponca, ale k ní byla zároveň přidána ambice vytvoření komunitního centra, které aby mohlo přežít a stát se životaschopným musí umět reagovat na momentální potřeby a trendy jak prostorově bohatou nabídkou, tak nekomplikovaným přístupem ze svého okolí, parteru, který má tvořit a oživovat. Program versus forma a hledání rovnováhy mezi nimi. Není nutné navrhovat hned menší objemy, i když i tyto by v mikrourbanismu místa obstály, ale i ve školním prostředí je nutné se ptát na to, jak se návrh vyrovnává s touto ambicí autorky? Poté je nutné vidět náklady, možnosti etapizace i poptávku po co nejvariabilnějších prostorech, které zde podpoří rozvoj komunity a dosažitelnost jejího přežití v místě vůbec.

Velkorysé hmotové a materiálové řešení objektů odkazující se k historickým průmyslovým stavbám někdejší válcovny plechu sice přináší prostorový komfort, ten je ale při zralé úvaze o programové využitelnosti diskutabilní. Ani chytré rozložení programové náplně a předělení velkých sálů na menší prostory nemusí být všespásné.

Otevření domu na ulici krytou plochou je naprosto správné a opodstatněné. Pozitivní přínos pro své nejbližší okolí i celé město by tak byl bezesporu veliký. Tento přístup a vědomí nutnosti uvažování o kladech architektury na okolní prostředí včetně toho, že funkce je důležitější než forma, považuji za hlavní smysl Michaeliny bakalářské práce.

Závěr: I přes výše uvedené nedostatky považuji práci za kvalitně zpracovanou a navrhuji známku 2.

V Praze 10.6.2020, Ondřej Busta.